

MASALLARDAKİ GİBİ BİR YER

KATE ALBUS

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2022
Yeni Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2024

MASALLARDAKİ GİBİ BİR YER

Kate Albus

Özgün adı: A PLACE to HANG the MOON

ISBN: 978-605-188-625-1

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238

MATBAA SERTİFİKA NO: 48936

© Kate Albus, 2021

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Libris Telif Hakları Ajansı aracılığı
ile Holiday House Publishing'den alınmış olup
Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Çeviren: Deniz Göktürk

Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan

Baskı ve Cilt: Milli Basım ve Yayın
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi No: 83/3 201-202
Zeytinburnu – İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

MASALLARDAKİ GİBİ BİR YER

KATE ALBUS

Çeviren: Deniz Göktürk

KAHRAMANLARIM LUKE VE OLIVIA İÇİN...

BİRİNCİ BÖLÜM

Cenaze törenleri eğlenmesi zor yerler olabilir ama on bir yaşındaki Edmund Pearce elinden geleni yapıyordu.

Kremalı çörekleri gözüne kestirmişti. Çöreklerin bazılarının bir tarafı ezilmiş, bazıları yanındaki çörek alındığında kremasız kalmış, birkaçı da ne yazık ki daha en başta krema açısından ihmal edilmişti. Edmund yılmadan yığının içinden yenebilir gibi görünen iki tanesini bulup seçti. Birini pantolonunun bir cebine diğerini öbür cebine sokup, menüyü tamamlamak için bir avuç kremalı kurabiye kaptığı gibi boş bir koltuk bulana kadar kalabalığın arasında dolaştı. Bulduğu koltuğa yerleşti, ortama rağmen hâlinden gayet memnundu. Bunda, büyükannesine pek düşkün olmamasının da payı vardı.

Odanın diğer tarafında ise, Anna Pearce bir köşe dolabıyla brokar kumaşlı bir kanepenin arasında bağdaş kurmuş oturuyordu. Kanepede oturanlar, kanepenin ağır kolunun altında büzüşmüş oturan dokuz yaşındaki kızı fark etmemişti. Anna, *Mary Poppins*'i neredeyse bitirmişti. Kitabın

arkadaşlığını kanepede oturan tanımadığı yaşlı kadınlara ya da diğer misafirlere tercih ediyordu. Tıpkı ağabeyi gibi Anna da cenaze töreninde kendine bir eğlence bulmayı başarmıştı. Yine ağabeyi gibi Anna da büyükannesinin ölümüne çok fazla üzülmemişti.

Üçlümüzün en büyüğü olan William Pearce, geldikleri için insanlara teşekkür ederek kalabalığın arasından geçti. Epey sağır olan papazla oldukça uzun bir süre geçirmişti. Zavallı adamın anlaması için her şeyin tekrar edilmesi gerekiyordu, bu da zaman almıştı. William bıkkın ve yorgundu. Gülümsemekten ağzının köşeleri gerilmişti. Cenaze törenleri de eğlenilecek etkinliklerden biri değildi gerçi. İnsan büyükannesini pek özlemese bile.

William, köşe dolabının yanında Anna'nın ayakkabısının ucunu gördü. Gülümsedi. O gün ilk kez gerçekten gülümsüyordu. Odayı geçip kanepede oturan yaşlı hanımlara selam verdikten sonra ayağıyla Anna'nın ayağını dürttü. Kız başını kitaptan kaldırıp ona gülümsedi.

William çömelip mobilyaların arasına sıkışarak kız kardeşinin yanına oturdu. Dar bir yerdi ve on iki yaşındaki uzun boylu bir çocuk için pek rahat değildi ama insan kardeşini çok sevdiğinde böyle şeyler yapardı. Özellikle de çocuklarının yerine bu gibi rahatsızlıklara katlanacak anne ve babaları olmadığına.

William, Anna'nın kitabındaki okunmamış birkaç sayfaya bakıp, "Son bölümde misin?" diye sordu.

Anna kaldığı yere bir kurdele koyup başını salladı. “Mary Poppins gitti ve çocuklar çok üzgün.”

William, Anna’yı yakınına çekti.

“Tören bitmek üzere mi?” diye sordu Anna.

“Neredeyse,” dedi William kalabalığa göz gezdirerek. “İnsanlar gitmeye başladı. Karartmadan önce eve gitmeleri gerekiyor.”

“Edmund nerede?”

William iç çekti. “En son gördüğümde papazla dalga geçiyordu.”

Anna’nın gözleri kocaman açıldı. “Dalga mı geçiyordu?”

“Papazın arkasında durup, papaz onun orada olduğunu fark edene kadar ne kadar yüksek sesle bağırması gerektiğini anlamaya çalışıyordu.”

“Aman Tanrım.”

“Hı-hı. Onu bulmam lazım,” dedi William, Anna’nın omzunu sıkarak. “Sen burada kalıp kitabını bitir.”

Anna ağabeyinin elini tuttu. “Seninle geleyim. Gece yataкта bitirmeyi tercih ederim.”

Böylece ikisi kalabalık odada kardeşlerini aramaya başladı. Ama büyükannelerinin pek çok güzel özelliğini sıralamak isteyen iyi giyimli yabancılar tarafından ha bire durdurulduklarından bu biraz zaman aldı. Anna yol boyunca kendini yeni yeni sözcükler biriktirirken buldu. *Prencipli. Onurlu. Çetin.* Çetinin ne demek olduğundan tam emin değildi ama kulağa *çekilmez* gibi geliyordu, bu kelime de büyükannelerini gayet

iyi tanımlıyordu. Anaç kelimesinden daha iyi tanımladığı ke-sindi.

William'ın, "Teşekkür ederim, efendim," dediğini duydu. Altın düğmeli bir ceketi olan, narin görünümlü bir adamın eli-ni sıkıyordu. "Haklısınız efendim. Çetindi, efendim."

William bir yandan da çaktırmadan koltuktaki Edmund'ı iz-liyordu. Edmund kurabiye parçalarını havaya fırlatıp –çoğunu– ağzıyla yakalıyordu. William altın düğmeli adamdan müsaade isteyip Anna'yı peşinden sürükledi. İkisi tam Edmund'ın yanı-na varmışlardı ki bir parça krema Edmund'ın çenesinden sekip yerde kayarak abajurun dibinde durdu.

William ellerini beline koyup, "Şunu yapmak zorunda mı-sın, Edmund?" dedi.

"Sadece sıkıcı kurabiyeler kalmıştı," dedi Edmund sırtı-ra-k. "Onları daha ilgi çekici hâle getirmek için bir şeyler yap-mam gerekiyordu."

"Ben kremayı seviyorum," dedi Anna, lambanın yanındaki parçaya bakarak. Savaşta olmasalar bile onları israf etmenin çok yazık olduğunu düşünüyordu. Ki savaştaydılar.

William, Edmund'ın ayaklarına bakarak kaşlarını çat-tı. "Edmund, ayakkabılarını giy."

"Neden?"

"Çünkü misafirler gidiyor. Onları uğurlamalıyız."

"Kendi evimdeyim. Neden ayakkabı giymek zorundayım?"

"Sadece..." William kardeşinin ayakkabılarını yerden aldı. "Lütfen, Edmund."

Edmund öfkeyle homurdansa da ayakkabıları aldı.

Edmund'ın bağcıklarını bağlamasını beklerken sağda solda konuşulanları duyuyorlardı.

Mavi takımlı bir kadın, papaza –iki kere– “Güzel vaazdı,” dedi.

Kırmızı yüzlü bir adam kapıya doğru yürürken, “... kahrolası Almanlar...” diye homurdandı.

“... keşke pastırmayı karneye bağlamasalardı,” dedi tombul bir kadın, daha tombul bir kadın ceketini giymesine yardım ederken.

“Çocuklara ne olacak?”

Bu sonuncusu yemek odasından gelmişti.

William, Anna ve Edmund birbirlerine baktı. Yaşlı kâhyaları Bayan Collins'in sesini tanıdılar. Artık onun konuşmasını duymıyorlardı ama duymaları da gerekmiyordu. *Çocuklara ne olacağı* sorusuna henüz kimsenin cevap bulamadığının gayet farkındaydılar.

Ancak şu anda, bir sürü yüzük takmış bir el Anna'nın omzuna konduğu için, bu korkutucu bilinmezlik üzerinde duracak zaman yoktu. “Başınız sağ olsun çocuklar. Sizin de bildiğiniz gibi, büyükanneniz tam bir erdem abidesiydi.”

“Teşekkürler, hanımefendi,” dedi Anna. Yüzüklü kadını tanımıyordu. Erdem abidesinin ne demek olduğunu da bilmiyordu ama kulağa *tapınak* gibi geldiğini düşündü ki bu doğru olamazdı. Kadının naftalin koktuğunu fark etti.

“Evet, teşekkür ederiz,” diyen William, Edmund'ın cebinden –cebinden!– bir kremalı çörek çıkarıp ağzına tıktığını görünce dehşetle irkildi.

Yüzüklü kadın bir cevap bekleyerek Edmund’a baktı. Belki de ağzının kremalı çöreklerle dolu olması en iyisiydi, en azından cevabı anlaşılmıyordu. Kadın hoşnutsuzlukla kaşlarını kaldırıp yakasındaki kırıntıları silkeledi. Dünyanın ne hâle geldiği ile ilgili bir şeyler mırıldanarak ön kapıya doğru ilerledi.

“Çok hoş, Ed,” dedi William.

Edmund çöreğin son lokmasını da yuttu. “Zavallı ihtiyarın *tekiydi*, bunu sen de biliyorsun. Neden birdenbire onu seviyor-muşuz gibi davranmak zorundayız?”

“İnsanlar öyle mi yapıyor?” dedi Anna.

“Evet, ama *neden*?”

Anna bunu düşündü ama bir anlam veremedi. Açıkçası, karnı acıkmıştı ve kalan son kremalı çörekleri aldığı için Edmund’ı biraz kıskanıyordu. Açık büfeden bir parmak sandviç alıp bir kurabiye olmasını dileyerek kemirdi.

Son misafir de çıkıp kapı kapandığında Bayan Collins geldi ve üçüne yemek odasına gelmelerini söyledi. Bir sandalyeye oturdu.

“Yarın sabah büyükannenizin avukatı Bay Engersoll’un geleceğini biliyorsunuz, değil mi çocuklar?”

William, Edmund ve Anna, avukatla yapacakları görüşmenin konusunun GELECEKLERİ olduğunu biliyordu. Neden-se bu sözcük yetişkinler tarafından söylendiğinde kulağa hep büyük harfli gibi geliyordu. Üçü de can sıkıcı belirsizlikten dolayı kendini çok kötü hissediyordu.

1940 yılının Haziran ayı, kısa bir süre önce kimsesiz kalmamış olanlar için bile geleceğin son derece belirsiz olduğu bir dönemdi. Ülkenin Bay Hitler’e dair en büyük korkusu, geçen sonbaharda Almanya’ya savaş ilan edildiğinde gerçek olmuştu. Londra henüz bombalanmamıştı ama yetişkinlerin konuşmalarından anlaşıldığı kadarıyla eli kulağındaydı.

William güçlü görünmeye çalışarak zoraki gülümsedi. Edmund yere baktı. Anna’nın kenarları pembeleşmeye başlayan burnu, yaklaşan gözyaşlarının habercisiydi. “Bayan Collins,” diye fısıldadı Anna, “bizimle kalamaz mısınız?”

“Saçmalama,” dedi Edmund. “Kadın tarihî eser.”

William yüzünü buruşturdu. “Ed.”

Bayan Collins kırışmış elini William’ın elinin üstüne koydu. “Çocuklar. Bunu çok isterdim. Ama korkarım ki, benim gibi bir yaşlı kurt,” –Edmund’a gülümsedi– “kimseye annelik yapamaz.”

Sesinden ağlayacağı belli olan Anna, “Ama gerçek bir anneye ihtiyacımız yok ki,” dedi. “Sadece yatılı okuldan eve döndüğümüzde tatillerde bize göz kulak olacak birine ihtiyacımız var. Kimseye rahatsızlık vermeyiz.” Bakışları bir anlığına Edmund’a kaydı. “Gerçekten vermeyiz.”

William kardeşini susturmayı düşündü ama doğrusu o da tam olarak aynı şeyi istiyordu. Aslında, kalbinden geçenler konusunda dürüst olsaydı daha da fazlasını isterdi. Bayan Collins’in üçüne annelik yapmak için *gönüllü olmasını* isterdi. Edmund’ın akşam yemeğinden sonra gizlice tatlı yemesini engellemesini isterdi.

Anna'ya –hatta hepsine– yatmadan önce masal okumasını ve tatlı rüyalar demeden önce üstlerini örtüp lambayı söndürmesini isterdi. Tarih dersinde en yüksek notları aldığı için onu övmesini isterdi. Onu kemikli, yaşlı kollarının arasına alıp bundan böyle sorumluluğun kendisinde olduğunu ve artık endişelenmemesi gerektiğini söylemesini isterdi. Doğruyu söylemek gerekirse, bir kâhyanın görevinin temizlik ve yemek yapmak olduğunu, çocukları yatağa yatırıp sarılmak olmadığını bilmesine rağmen tüm bunları uzun zamandır istiyordu.

Bayan Collins elini önlüğünün cebine sokup tertemiz bir mendil çıkardı. Şimdi Anna'nınkinden daha pembe olan burnunu hafifçe sildi. “Korkarım ki yapacak bir şey yok, çocuklar.” William'ın elini tuttu. “İhtiyacınız olan şey düzgün bir vasi.” Sesi titredi, burnunu çekti. “Her şeyin farklı olmasını dilerdim ama elimden...” Tekrar burnunu çekti. “... elimden o kadarı gelmiyor.” Bunu dedikten sonra, yaşlı kemiklerinin müsaade edeceği kadar hızlı bir şekilde kalkıp kapıdan çıkarak odasına gitti.

*

Kendi başlarına kalan çocuklar, özel savaş meclisleri için üst kattaki çocuk odasına çıktı.

Edmund pencere oturağına tünemişti. Sıkıca çekilen karartma perdeleri karanlık Londra sokaklarının manzarasını kapattığı için orada oturmasının bir anlamı yoktu gerçi. Edmund aldığı lastik topu havaya fırlatıp yakalamaya başladı. “Sanırım az önceki konuşma akşam yemeğimizdi,” dedi.

William zeminde bağdaş kurarak oturmuş, bir kitabın sayfalarını karıştırıyordu. Sayfaları çevirmek onu rahatlatıyordu. “Hadi ama Edmund,” dedi. “Hâlâ aç mısın?”

Edmund omuz silkti. “Sence avukat ne söyleyecek, Will?”

“Bilmiyorum. Umarım biz eylülde okula dönene kadar Bayan Collins burada kalır. Sonra da... belki büyükanne bizim için bir şey düşünmüştür.”

“Eminim büyükannenin bizimle ilgili düşündüğü tek şey baş belaları olduğumuzdu.”

“Ed.”

Edmund yalnızca bir an tereddüt ettikten sonra, “Öyle düşünüyordu işte,” dedi.

William iç çekti. “Biliyorum ama bunu sesli bir şekilde dile getirmene gerek yoktu.” Yeniden kitabın sayfalarını karıştırdı. “Belki annemle babamın bizim için bir planı vardır.”

Anna odadaki halının üstüne uzandı. “Bana onlarla ilgili bir şey söylesene, William.”

William kardeşinin bileğini sıktı. “Annem her zaman çocuklarının onun kahramanları olduğunu söylerdi.”

“Her seferinde aynı şeyi söylüyorsun,” diye sızlandı Edmund. “Bunu zaten biliyoruz.”

“Bildiğinizi biliyorum,” dedi William kaşlarını çatarak. “Yine de güzel bir hikâye.”

“Evet ama bize başka bir şey anlat,” diye yalvardı Anna.

Gördüğünüz gibi, üçünün arasında sadece William annesiyle babasını hatırlıyordu. Öldüklerinde William beş yaşında bile değildi, o yüzden anılarının çok ayrıntılı olmadığını

unutmayın. Bir elin onu arka bahçeye götürdüğünü hatırlıyordu. Hastalandığında serin bir avucun alnına konduğunu. Yatma vakti geldiğinde ona söylenen ninniden birkaç notayı. Bu birkaç anı ve kendi kafasından uydurduklarıyla William, birkaç yıl önce kardeşleri için anne ve babalarının büyük ölçüde hayalî de olsa canlı bir portresini çizmeyi kendine vazife edinmişti. Anna düzenli olarak William’a dönüp, *Bana onlar hakkında bir şeyler anlatsana* derdi. Edmund hiç sormazdı ama hep dinlerdi. Kahraman olmaları ile ilgili anı gerçek miydi, yoksa William bunu o kadar önceden uydurmuştu ki gerçeğe mi dönüşmüştü? Fark eder miydi ki?

William bir anlığına düşündü. “Bir tane daha var. Şimdi aklıma geldi. Annem küçükken, biri kaykayıyla annemin serçe parmağının üstünden geçmiş ve kırılmış.”

“Kaykay mı parmağı mı?” diye sordu Edmund.

“Parmağı tabii ki!”

Edmund gözlerini kıstı. “Bunu sana anlattığını gerçekten hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum.”

“Canı acımış olmalı, değil mi?” dedi Anna.

William, “Eminim acımıştır,” diye onayladı.

Çocuklar, kırık parmağı ve belirsiz geleceklerini düşünerek uzun süre sessizce oturdu. Derken nihayet William ayağa kalkıp silkinerek neredeyse inandırıcı olan bir öz güven topladı.

“Bay Engersoll’un bizim için bir planı olacak ve her şey yoluna girecek.”

İKİNCİ BÖLÜM

Çocuklara karmaşık konuları açıklamak gibi nadir bir yeteneğe sahip olan yetişkinler vardır. Harold Engersoll'un onlardan biri olmadığı rahatlıkla söylenebilirdi. O ve Bayan Collins, salondaki düz arkalıklı sandalyelere oturdu. Çocuklar da karşılarındaki kanepede yan yana dizildiler.

Bay Engersoll boğazını temizledi. “Durumunuzun hem benzersiz hem de belirsiz olduğunu söylememize gerek yok sanırım, çocuklar.”

Bu, çocukların duymayı umduğu açılış cümlesi değildi.

“Evet efendim. Yani... hayır, efendim,” dedi William kekeleyerek. “Demek istediğim, anlıyoruz... benzersiz ve... belirsiz.”

“Evet. Pekâlâ. Şüphesiz bildiğiniz gibi, üçünüz yüklü bir mirasın vârisisiniz.” Çocuklar ona öylece baktı. “Ancak bu miras size ihtiyacınız olan tek şeyi, yani büyüyene kadar size bakacak bir vasiyi, sağlamıyor.” Sıkıntıyla gülümsedi. “Büyükanneniz vasiyetinde bir vasiden bahsetmemiş.” Durdu. “Acı bir ironi, değil mi?”

William, Anna'nın eline uzandı; kardeşinin ironinin ne olduğuna dair bir fikri olmadığını farkındaydı. Gerçeği söylemek gerekirse, kendisi de anladığını pek sanmıyordu ama Engersoll'un ne demek istediğini biliyordu. "Paramız olduğunu ama bizimle ilgilenecek kimse olmadığını söylüyor."

Edmund ise avukatın kulaklarından çıkan kıl tutamlarını inceliyordu. *Ama kafasında hiç kıl yok*, diye düşündü. *Zor olmalı.*

Avukat yeniden boğazını temizledi. "Bayan Collins yeni düzenlemeler yapılınca kadar yanınızda kalmayı kabul etti ama sizin de anlayacağınız üzere kendisi burada büyükanne-nize kırk yılı aşkın bir süre hizmet etti ve onun işi şey değil, eee, yaşı itibarıyla..." Bir an duraksadı. "Emekli olup evine dönmesinin vakti geldi. Kendi ailesinin yanına."

Bayan Collins bir mendille burnunu sildi.

Anna, Bayan Collins'ten vazgeçmeye pek hazır değildi. "Yine de gerçek bir vasiye ihtiyacımız yok. Sadece tatillerde bize göz kulak olacak biri lazım."

Bay Engersoll üçüne de uzun uzun baktı. "Ben sadece tatillerde gelen bir vasiinin doğru bir çözüm olduğunu düşünmüyorum, siz ne dersiniz?"

Çocuklar ne demek istediğini anlamıştı. Başlarını salladılar.

"Bu nedenle," diye devam etti Bay Engersoll, "sanırım şimdi diğer, eee, *haricî* seçenekleri tartışmanın zamanı geldi."

Anna, William'la göz göze geldi. "Evlat edinmeden bahsediyor," diye açıkladı William. Avukata baktı. "Değil mi?"

“Olabilir,” diye yanıtladı Bay Engersoll. “Devam edeyim, yine de koşulların evlat edinmeyi... zorlaştırabileceğinden korkuyorum. Öncelikle, bir arada kalmayı tercih edeceğinizi varsayıyorum.”

Bu soruyu Anna çok iyi anlamıştı. Kocaman bir gözyaşı yavaşlığıyla aşağı kaydı.

Edmund, “Ne biçim bir soru bu?” diye bağırdı.

William kaskatı kesildi. “Evet, efendim.” Derin bir nefes aldı. “Bir arada kalmak istiyoruz.”

Bayan Collins burnunu çekti.

“Elbette,” dedi Bay Engersoll. “Özür dilerim. Demek istediğim şey...” Lekesiz gözlüklerini çıkarıp sildi. Anna, William’ın kucağına tırmanıp gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü gömleğine bastırdı. Bay Engersoll temkinli bir şekilde devam ederken Edmund yumruklarını sıktı. “Mesele şu ki... üç tane çocuğun evlat edinilmesi çok zor, özellikle de savaştayken. Aileler bırakın başka çocukları evlat edinmeyi, kendi öz çocuklarını bile güvende tutabileceklerinden emin değiller.” Avukat gözlüklerini takıp yan yana duran kardeşlere doğru eğildi. “Bu da konuyu, üçünüze vereceğim tavsiyeye getiriyor...”

William yaşlı adamın gözlerinin parladığını görür gibi oldu. Ama doğru görmüş olamazdı. Bu insanın gözlerinin parlacağı bir durum değildi.

“Acaba,” dedi Engersoll, “bu çok özel durumda... savaş bir fırsat olarak görülebilir mi?”

William yanlış anladığını düşündü. “Fırsat mı?”

Engersoll parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. “řu anda Londra’da ve ülkenin tehlikede olan diğeryerlerinde sonuncu tahliyelerin yapıldığını biliyor musunuz?”

Çocuklar başlarını salladı. Savaş ilan edildikten sonra geçen eylül ayında, binlerce çocuğın, Almanların şehri bombalaması durumunda onları tehlikeden uzak tutma umuduyla, Londra’dan kırsal bölgelere tahliye edildiğini biliyorlardı.

“Sizin de tahliye edilme olasılığını düşünmenizi istiyorum,” diye devam etti Bay Engersoll.

William kaşlarını çatarak, “Ama... okulda güvende olmaz mıyız, efendim?” dedi.

Avukat çocuklara baktı. “Muhtemelen olursunuz William ama bu size uygun bir vasi bulma sorununu çözmeyeceğinden, okula gitmenin sizin için en iyisi olduğundan emin değilim.”

Okula gitmemek. Edmund bunu sevmeye başlamıştı.

Bay Engersoll daha da yaklaştı, sesi şimdi neredeyse fısıltı gibi çıkıyordu. “Peki ya üçünüz Londra’daki okul çocukları ile birlikte tahliye edilseniz? Kırsala gitseniz? Orada sizi yanına alacak kadar şanslı bir ailenin üzerinde son derece olumlu bir izlenim bırakacağınızdan şüphem yok. Geçici olması amaçlanan bir düzenlemenin... kalıcı bir şeye dönüşmesi mümkün olamaz mı?”

William önce Edmund’a, sonra Bayan Collins’e baktı. “Yani,” dedi, her kelimeyi ölçerek, “tahliye edilmeli ve bizi yanına alacak herhangi bir ailenin bizi sonsuza dek yanlarında tutmak istemelerini mi ummalıyız?”

Bay Engersoll arkasına yaslanarak ellerini kucağına koydu. “Aynen öyle.”

Edmund homurdandı. “Oldu. Hayatları boyunca karşlarına üç tane çocuğun çıkmasını bekleyen nazik bir çiftçi ve karısı tarafından evlat edinileceğimiz bir köye gideceğiz yani?”

Bay Engersoll içini çekti. “Böyle söylediğinde kulağa saçma geliyor.” Ancak o kadar çabuk pes etmeyecekti. “Yine de bu kadar imkânsız mı? Siz de diğer çeyrek milyon kadar çocuğun yaptığını yapıyor olacaksınız, yani şansınızı denemek için tek başınıza bir trene bindirilecek değilsiniz. En azından, tahliye size kalıcı bir vasi *imkânı* sunacaktır.” Yine boğazını temizledi. “Elbette dikkatli olmanız gerekiyor. En azından hepiniz uygun bir yuva bulduğunuzdan emin olana kadar büyükanneniz veya mirasınız hakkındaki gerçeği kimseye söyleyemezsiniz. Kimsenin sizden yararlanmasını istemeyiz.”

William yüzünü buruşturdu. “Yani... yalan mı söyleyeceğiz?”

“Şey,” dedi Bay Engersoll, *yalan söylemekten* bahsedildiği için oldukça suçlu görünüyordu. “Yalan söylemenizi istemem. Daha çok... gerçeği paylaşmamak diyelim. Yani, büyükanneniz öldüğü için Londra’dan ayrıldığınızı kimseye söylemenize gerek yok. Sizi kendi güvenliğinizi için gönderdiğini söyleyin, yeter.”

“Ki bu da yalan,” dedi Edmund.

Avukat hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Mükemmel bir plan değil, çocuklar. Biliyorum. Ancak sizin için hayal ettiğim sınırlı seçenekler arasında en umut vadedeni bu.”

Umut ve hayal. Asık suratlı, yaşlı avukatın bu kelimeleri seçmesi ne kadar da komikti. Çünkü bütün çocuklar hem umut hem de hayal etmek için doğuştan olağanüstü bir yeteneğe sahiptir, üstelik diğer tüm canlılardan çok daha fazla. Şefkatten yoksun bir büyükannenin gözetiminde büyüyen William, Edmund ve Anna, uzun saatler boyunca, gerçek bir ailenin nasıl olacağını *hayal etmiş* ve bir gün kendilerine bir aile bulmayı *ummuşlardı*. Şimdi de, salonun sessizliğinde, çocukların her biri, avukatın saçma planındaki o zayıf *umut* ışığını *hayal edebiliyordu*.

“Ya uygun bir yer bulamazsak?” dedi William. *Ya uygun bir yer bulursak ama paramız var desek bile bizi istemezlerse?* diye düşündü ama bunu yüksek sesle dile getirmede. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi.

Bay Engersoll içini çekti. “Bunu zamanı geldiğinde düşünsen olmaz mı?”

Çocuklar uzun bir süre oturup düşündüler.

“Asla işe yaramayacak,” dedi Edmund yüzünü buruşturarak.

*

Yine de çocuklar ertesi hafta kendilerini odalarında valizlerini hazırlarken buldular. Bay Engersoll, Sağlık Bakanlığından bir meslektaş ile temasa geçerek William, Edmund ve Anna’nın bir Kuzey Londra ilkokulu olan St. Michael’s öğrencileriyle birlikte tahliye edilmelerini sağlamıştı.

Londra’da savaş zamanı tahliyeleri genelde okullar aracılığıyla gerçekleştirilirdi. Çocuklar, eşyalarını toplar ve kırsalın

göreceli güvenliğine götürülmek üzere öğretmenleriyle birlikte trenlere binerlerdi. Orada gönüllü yabancılar, Londra yeniden güvenli hâle gelene ve çocuklar ailelerine dönene dek evlerinde ağırlayacakları çocukları seçmek için kiliselerde, okullarda, köy salonlarında, hatta tiyatrolarda ve sığır pazarlarında toplanırdı.

Anna, “Bu valiz çok küçük,” diyerek Bay Engersoll’un verdiği resmî valiz listesini yüksek sesle okudu.

“Gecelik, mendil, el bezi, diş fırçası, tarak, sağlam yürüyüş ayakkabısı’ Tamam, bunları aldım. ‘Küçük bir aile hatırası.’”

“O konuda endişelenmene gerek yok,” dedi Edmund. “Valizinde yer açılır.”

Anna onu duymazdan gelerek listeyi okumaya devam etti. “Okul malzemeleri için küçük bir çanta veya sırt çantası... mümkünse bir palto...”

Edmund yüzünü buruşturarak, “Mümkünse mi?” dedi.

William dalgın bir şekilde, “Herkesin paltosu yok, Ed,” dedi. Edmund, eşyalarını toplarken bu bilgiyi sindirmek için bir an duraksadı.

Anna, “‘Sevdiğiniz bir hikâye kitabı’,” diye devam etti. “Bir tanecik mi?” diye sordu.

Ne kadar tuhaftı. Tek bir kitabı seçmek, savaş zamanı toplu tahliye aracılığıyla bir aile bulmak kadar imkânsız görünüyordu. Ama durum buydu.

Anna odadaki rafları inceledi, bir oradan bir buradan kitapları indirip her birini gözden geçirerek aramaya devam etti.

Binbir Gece Masalları?

“Çok ağır,” diye uyardı Edmund, “senin yerine taşımam.”

Peter Pan? Bir anne arayan kayıp çocuklar. Biraz hassas bir noktaya değiniyordu.

Heidi? Ah. Daha fazla yetim.

Küçük Prenses. Anna bunu okumamıştı. Kitabın sayfalarını karıştırırken cümlelere göz gezdirdiyordu: *sıcak şeyler; kibar şeyler, tatlı şeyler... öfke kadar güçlü hiçbir şey yok, onu içinde tutmanı sağlayan şey dışında... paçavralar içinde bir prenses...* Anna kitabı kapatıp valizine yerleştirdi.

William iki yıl önce kendine verdiği bir ödev sayesinde kitabını seçmişti. William kimseye, on yaşına girdiğinde Britannica Ansiklopedisi’ni baştan sona okumayı planladığını söylememişti. Elbette arada başka kitaplar da okudu –Tanrım, yıllarca *Britannica*’dan başka bir şey okumadığınızı düşünsenize– ama görevine devam etti. Dördüncü cilde yeni başlamıştı: *HER(cules)*’den *ITA(lic)*’ya. Cildi raftan aldı. Beşinci cilde ve *ITA(liysky, Aleksandr Vasilyevich Suvorov)*’nın yaptıklarına geçmeden savaş kesin biterdi, değil mi?

En üst raftan *Monte Cristo Kontu*’nun eskimiş bir kopyasını alan Edmund, ağabeyinin bu kadar mantıksız olmasına hayret etti. Kont’un bir ucuyla William’ın karnını dürttü. “İstersen, ne kadar aptalca bir seçim yaptığının farkına vardığında bunu ödünç alabilirsin.”

Bayan Collins, çocuklar neredeyse toplanmışken yanlarına geldi. Gözleri kızarmıştı, çocuk odasına girerken mendilini